

HJÚKRUN Í NOREGI

MEIRA FJÁRHAGSLEGT ÖRYGGI OG LÍFSGÆÐI Í NOREGI

„OKKUR LANGAR að flytja aftur heim. Við erum íslensk og það er sterkt í okkur. Ég vil að dætur mínar verði Íslendingar í framtíðinni og við söknum fjölskyldu okkar og vina,“ segir Edda Marý Óttarsdóttir svæfingahjúkrunarfræðingur, en hún hefur unnið við Ullevålshjúkrahúsið sem er hluti af háskólasjúkrahúsinu í Ósló undanfarin fimm ár. Ástæðan fyrir því að Edda Marý flutti búferlum var að stórum hluta fjárhagsleg.

„Ég var einstæð móðir og dæmið gekk einfaldlega ekki upp hérna heima. Ég var komin í fjárhagsleg vandræði og fór því til að bjarga

fjármálunum.“ Barnsfaðir hennar flutti á sama tíma til Svíþjóðar og bjó dóttir þeirra hjá honum fyrsta árið eftir að Edda flutti út og ferðast hún reglulega á milli landanna. „Þrátt fyrir að launin séu betri þá er dýrt að búa í Ósló, en fjárhagslegt öryggi er meira og betri líðan almennt,“ að sögn Eddu.

Aðspurð um hver væri helsti munurinn á því að vinna í Noregi og Íslandi segir hún að vakta- skipulagið geri gæfumuninn. Hjá hjúkrunarfræðingum, sem vinna

100% vinnu á þrískiptum vöktum, er vinnuvikan 35,5 klukkustundir að meðtöldum matartíma. Að sögn Eddu er vaktaskipulagið meira fljótandi og vel skipulagt með tilliti til hvíldartíma og aðlögunar að sólarhringnum. Þannig vinnur hún fjórðu hverja helgi og aukavaktir eru fátíðar. „Eftir að hafa unnið þrjár næturvaktir á einni helgi tókum við hvíld í viku. Það frí er í raun áunnið með því að vinna fleiri tíma sumar vikunnar. Þetta er mjög gott fyrirkomulag upp á að jafna svefnmynstrið. Mér líkar máttinn sem við svæfingahjúkrunarfræðingar í Noregi vinnum á, við vinnum mjög sjálfstætt og það er talsvert svigrúm fyrir endurmenntun. Til dæmis er það í reglum hér að tveir svæfingahjúkrunarfræðingar mega innleiða svæfingu hjá frískum sjúklingum, en á Íslandi er lækni alltaf til staðar,“ segir Edda.

„Lífsgæðin í Noregi gera gæfumuninn. Norðmenn eru viðkun-
anlegir og duglegir líkt og Íslendingar. En þeir eru nægjusamir og

Að sögn Eddu er vakta-
skipulagið meira fljótandi
og vel skipulagt með
tilliti til hvíldartíma og
aðlögunar að sólarhring-
num. Þannig vinnur hún
fjórðu hverja helgi og
aukavaktir eru fátíðar.

mikil náttúrubörn og margir eiga litla fjallakofa eða bústaði sem þeir fara í um helgar og skella sér á gönguskíði eða stunda annars konar útivist. Þeir verja þannig mun meiri tíma með fjölskyldum sínum,“ segir Edda. Íslendingum hefur verið tekið vel og oft litið á þá sem litlu frænku og dönskugrunnurinn hjálpar til við að ná tökum á norskunni. Edda segir það góða tilbreytingu að vinna annars staðar tímabundið. Hún leggur stund á meistaranám samhliða vinnu. „Það er mikilvægt að sjá hvernig hlutirnir eru gerðir annars staðar. Fyrir vikið er ég gagnrýnni á aðstöðuna og aðbúnaðinn heima. Húsakosturinn er það slæmur á Landspítalanum að í nokkrum tilfellum getur fólk ekki unnið vegna myglusvepps.“

Hvað myndirðu vilja sjá breytast þegar heim kemur? „Það þyrfti að skoða vinnutímann. Í kjaraviðræðunum á síðasta ári var mikil áhersla lögð á hærri laun því þau máttu að sjálf sögðu bæta, en það er líka mikilvægt að vinnuskyldan sé hæfileg. Ísland er varla samanburðarhæft að þessu leyti. Stytting vinnuvikunnar yrði um leið kjarabót. Rökin sem Norðmenn höfðu fyrir að stytta vinnuvikuna voru

„Rökin, sem Norðmenn höfðu fyrir að stytta vinnuvikuna, voru meðal annars þau að samfélagið hefði meiri ávinning af að missa framleiðslu miðað við frítímann sem fólk fær á móti. Styttri vinnuvika hjá kvennastéttum er líka ákveðið skref í átt að kynjajafnrétti því það er bara þannig að konur taka oft á sig skert starfshlutfall. Skerðing á starfsþrósentu getur síðan haft áhrif á hvað fólk fær útborgað í fæðingarorlofi svo ekki sé talað um ellilífeyrinn. Það gæti kannski líka aukið líkurnar á því að fólk leggi fyrir sig að læra hjúkrun. Þrátt fyrir að mig langi að koma aftur heim er ég á sama tíma þínu kvíðin fyrir því. Ég sé því miður fyrir mér að ég þyrfti að fara í skert starfshlutfall því að maðurinn minn þyrfti að vinna langa daga. Ég kann mjög vel við mig á Ullevål. Mig langar ekki að vera sú manneskja sem kvartar sífellt yfir aðbúnaði og að ekkert hafi breyst. Aðalatriðið er að lífsgæði okkar taki ekki bakslag því að þegar öllu er á botninn hvolft snýst ekki allt um peninga heldur lífsgæðin.“